

tidig at fremkomme med et Udkast til en Lov om vort Civilprocessvæsen.

Justitsministeren: I sidstnævnte Henseende er jeg ikke saa heldig som i nærværende at kunne støtte mig til min høitagede Forærgers Arbejder. Jeg erkjender fuldstændig det Onskelige i, at den civile Retspleies Organisation kunde gaae Haand i Haand med den Reform, hvorom her er Tale, men i denne Henseende maa jeg henvise til Motiverne i det fremlagte Lovudkast, der indeholde den tidligere Regjerings Anstuelser herom, og der er jo i Virkeligheden for Diebliffet ikke nogen Mulighed for at afsvige fra denne. Hvad det nærværende Lovudkast i dets Heelhed angaaer, har jeg allerede ved dets Forelæggelse anerkjendt de Betænkkeligheder, som kunne gjøres gjældende derimod, hentedes saavel fra Sagen selv, som fra det personlige Standpunkt, men overfor Grundlovens bestemte Bud har jeg ikke troet at kunne forsvare at undbringe mig Forelæggelsen, idet jeg stolede paa og nærede det Haab, at Tilstedeværelsen af den Mand, der har staaet det forelagte Lovudkast saa nær, vilde bøde paa mine ringe Kræfter til at føre Sagen igjennem. Jeg har ved at forelægge Lovudkastet henstillet til Repræsentationen, der bedst kan bedømme Trangene til Reformen, hvorvidt der maatte være Grund til for Diebliffet at føre den videre, og paa Repræsentationen beroer saaledes hele Sagens Fremme; paa den beroer det, til hvilket Standpunkt den nu skal bringes. Jeg behøver ikke at tilføie, at Sagen kunde tænkes at gaae igjennem med saa ringe Majoritet eller med saa væsentlige Forandringer, at Regjeringen af den Grund kunde finde Betænkkelighed ved at give den sin Stadfæstelse; men affeet fra slige Tilfælde, vil Forelæggelsen være en Borgen for, at Hensigten er at gjen-nemføre Reformen med saadanne mindre Forandringer, som Thinget og Regjeringen kunne blive enige om. Af de Betænkkeligheder, der ere gjorte gjældende, kan jeg ikke lægge videre Vægt paa den, der er hentet fra den nedtrykte Stemning, som Fædrelandets Ulykke har bragt over Landet. Jeg hører til dem, der troe, at naar vi ere indskrænkede til os selv, vil det bedste Middel til at søge Opreisning

for vor Ulykke ligge i at udvikle de Hjælpe-tilder og arbejde paa de Interesser, der endnu ere os levnede. En væsentlig Indvending vil kunne hentes fra Beføstningsspørgsmaalet. Jeg indrømmer ganske, at det forefundne Lovudkast, som jeg har tilladt mig at lade omdele, ikke kan give nogen aldeles klar Oversigt over Beføstningerne, navnlig ikke over de væsentligere deraf, f. Ex. Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Rævningeprocessen, Vidnernes og Dommernes Reiser o. s. v.; men en stor Deel af Beføstningerne hidrøre ogsaa fra den vistnok nødvendige og i Grundloven forudsatte Deling af den administrative og den dømmende Myndighed, navnlig fra Ordningen af Politivæsenet. Ved at forelægge Lovudkastet har jeg imidlertid tænkt mig, at der under Forhandlingerne kunde fremkomme Spørgsmaal om en billigere Ordning; det var jo tænkeligt, at man, ved at benytte det Communale, idetmindste med Tiden kunde komme til at ordne denne Sag paa en mindre bekostelig Maade, end ved at indføre et stort Antal Politiebedsmænd. Det skulde være underligt, om dette Land ikke skulde frembyde Mænd i private Stillinger, der vare selvstændige nok, og som vilde paatage sig det, som man for Fremtiden vil forlange af en Politiværvighed. Jeg behøver ikke at henvise til Udlandets Exempel, jeg troer, at vi tilnærmelsesviis i Slesvig fandt mange Exempler paa, at den kraftigste Bistand for en god Orden var at finde hos private Mænd, deels mod en ringe Løn og deels uden Løn; i alt Fald turde de Omkostninger, som Politiet kræver, altid bedst være anvendte paa Underpersonalet, og Krigens sandsynligt forestaaende Ende vil vel kræve en hurtig Beslutning om at forstærke Polititilshænet især paa Landet, idetmindste at dømme efter Tilstanden efter den sidste Krig. Naar jeg har henviist til Lovudkastet om Politiets Ordning, som ikke nu her er til Forhandling, behøver jeg ikke at sige, at dette ligger i den nødvendige Forbindelse, hvori det foreliggende Lovudkast staaer baade med det nævnte og med Lovudkastet om Landets Inddeling i Underretskredse. Det er med Føie bemærket, at Rævningeinstitutionen ikke vil kunne gennemføres uden i Forbindelse med den nye Straffelov, men jeg behøver ikke at tilføie, at Forelæggelsen ogsaa